

אוצר החכמה

שהיא מעין הנביאות, רק בהתקדשות כל עצמותו הבאה ע"י יגיעה. ובספה"ק מאן"ש פ' שמות איתא, שזאת, ע"י הנסיעות לצל הצדיקים קנו, וז"ל הק'. שהעיקר כל העבודות הוא להבין ולהשכיל שיש אלקים המושל ומשגיח בדרכי הפרטיות ומנהיג את כל העולמות, ולית אתר פנוי מני, אמנם צריך לזה יגיעות גדולות להשיג זה באמת לאמיתו, צריך להתבודד ולדקדק היטב בכל עניניו ולהשגיח על עצמו בכל תנועה ותנועה, וגם שיהא לבו בוער כאש להבה בהתלהבות והשתוקקות להבורא ית"ש, אזי יוכל לבא לזה לידע מאלקותו ית' באמת לאמיתו וזהו עיקר הכל וכו' וזו עיקר הנסיעה להסתופף בצל צדיקי הדור, כדי שיבוא לזה לידע דאיהו עיקרא ושרשא דכל עלמין עכ"ל הק'.

אוצר החכמה

ולא רק בני העלי, קדושי עליון לבד, שבין החסידים אשר מלפניהם, באו למצב כזה ע"י נסיעתם לרבם, כל חסיד אשר רק רצה להתמסר לה ולעבודתה, כי מסיים בעל המא"ש זצ"ל שם, שאפילו גם אותם שעוד גופם הי' בעביות וחמריות מ'מ זכו להנ"ל. ובקיצור יכולים לאמור שהחסיד אשר חיפש את ד', והשתוקק להתקרב אליו ית', אז כאשר שב מנסיעה כזו הכיר וידע שרק הוא ית' הנמצא היחידי ואין עוד זולתו, אין גשם ולא חומריות ולא שום מציאות בכל העולמות רק הכל אלקות, וגם הוא החסיד הארת אלקותו ית' הוא, ולא שום מציאות אחרת בו זולתו ית'. וכל פעולותיו ומעשיו שבכל היום והלילה במחשבה דיבור ומעשה אף אלו של רשות כולן עבודה למקום הן, וגם בביתו כששב מנסיעתו זו, בכל כחו התחזק להתנהג וללכת בדרך החסידות דרך ד' אשר עלה עליו ודרך בו בבית רבו, גם אם סוחר הי' בביתו וגם מה שעשה בפרנסתו, מה שעשה עשה, אבל בכולם חסיד הי', חסיד ועובד ד' העוסק גם בפרנסתו. וכשעבר איזה זמן שלא יכול עוד להתאפק, ולהבליג על געגועיו ותשוקתו אל רבו ינסע ועלה שוב אליו מצא את רבו גם לפי השגתו שעלה יותר מאז, וגם הוא החסיד יותר קיבל ממנו, ויותר עלה בעבודה בפרט ובחסידות בכלל.

בערך הזה היו הנסיעות מלפנים, ואיך הן עתה אחר שצרות ישראל נתרבו כ"כ והטרדות מטרידות אותם וממררות את חיהם ר"ל, ישנם זמנים שאין האיש ישראל יודע אם חי הוא. ועל בנינו ובנותינו קם השטן בדמות מפלגות להרעיל את נפשם ולטמא את גופם במינות ושאר עבירות מזוהמות ומגונות ר"ל. ישנם בתים שבשעה שהאב הבא מן המקוה והתפילה מלוכש

במלבושי שבת בליל שבת, רוצה להתעורר בלהב קדושת ד' וקדושת השבת בעשית הקידוש, בנו בשעה זו מעשן פאפיראס ר"ל, או קורא ספר מספרי עגבים <sup>אוצר החכמה</sup> המטמאים מגפש ועד בשר ר"ל, או משיחים הבנים זה עם זה מהטינופת שקראו או ראו בבתי טיאטראות, ומי מהם או גם כולם בשעה זו עוזבים אז את הבית ישראל <sup>אשכנז</sup> הטהור והולכים אל הטיאטראות לחטוא ולטנף את עצמם ואת כל עם ישראל. והאב הרואה, לבו מתכווץ ומחשבותיו מתדלדלות, מכל התלהבותו נופל ומשמחת רוממותו מתעצב, מתחילה כועס ומתמרמר אף קץ בחייו, וברבות הימים מתרגל בנפילתו ומסתגל <sup>אוצר החכמה</sup> בנמיכיותו, וכבן מלך שבוי זמן רב בין פוחזים, שיכורים ורקים גם הוא אובד את רוחו הנשגב ואת חכמתו הרוממה ונשאר כאיש גדהם או ככפרי שיותר מן אכילתו ומסחרו לא ידע מאומה, איש בלא שאיפות ובלא כיסופים נשגבים. ואם לפעמים יזכור את ימיו העוברים שהי' אברך חסיד בן תורה ורוצה להתעודד ולהתעורר, שוב נופל, באומרו מה אני ומה חיי, ימי החול עם מסחריהם גיהנום הם, וזהו ביתי בית הישראל, וזהו השבת קודש שלי, מרוחק אני מד' ח"ו מושלך מהיכל קדשו. כל תפילותיו ביאוש אף מצותיו בבושת פנים, באומרו איזה שייכות לי להן, ומתוך עצבות ונפילה זו יש אשר יזכיר א"ע ואומר אסע אל הרבי שלי על שב"ק, הרבה שבתות עוברים שטרדותיו וצרותיו מעבירות אותו מבלי אשר יוכל לבצע את רצונו זה. וכשכבר נוסע מתי נוסע, ביום וא"ו לעת ערב ובמוצשב"ק כבר ממהר א"ע לשוב לברוח אל הגיהנום אשר מכריח אותו להתענות בו ולהתבשל בקלחותיו ר"ל. ואיך הוא שם בכל השבת, יש שבלייל שבת עיף הוא ובראשו כמו רחים רועש מרעש השוק, המסחר והבית שלו אשר נס מהם, ואינו נותן לב כי הוא חסיד ואצל רבו עתה נמצא, אף אם רבו אומר תורה, או שישן הוא אז, או אם גם ער הוא, אינו יכול לתת לב ולצמצם את רעיונו להאזין אליו. הן שומע הוא את הדברים, אבל כטרוד שבע יסורים עובר לפני ביהמ"ד ושומע קולות הבחורים מנעימי התורה. מודה במקצת, כופר הכל, יציאות השבת שתיים שהן ארבע וכו', שמזכיר א"ע שגם הוא למד ועתה אינו יכול לצרף מה הם אומרים ומה מדברים. כן גם הוא אינו יודע מה רבו מדבר, דברים נשברים כחרסי כדים נשברים מתגלגלים במוחו, חסידות, יראה עילאה, תתאה, אהבה, לתקן לזכך א"ע, הרגשה, ספירות, אשר רק מרגיזים את רוחו ולא יותר, ובכלל בכל השבת מרגיש א"ע כמרוחק מה לו ולחסידות מה לו ולעבודה, עד שלפעמים עוד